

Sygn. akt VII U 15/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 lutego 2017r.

sprawy (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z udziałem zainteresowanych: Z. Z., F. S., Ł. S., B. J., Z. Ś., S. C., R. K., M. J. (1), D. S., M. S., M. A., S. Ł. i M. J. (2)
prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...)

o ustalenie podstawy wymiaru składek

na skutek odwołania (...) Spółki Akcyjnej w W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...);

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...);

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...);

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...);

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...);

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...);

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...);

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...);

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...);

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...);

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...);

z dnia 5 czerwca 2015 roku, znak: (...)

postanawia:

1. umorzyć postępowanie;

2. zasądzić od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 7.200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

(...)Spółka Akcyjna w W. złożyła odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 5 czerwca 2015 roku, dotyczących ustalenia podstawy wymiaru składek.

Jako zainteresowani o toczącym się postępowaniu zawiadomieni zostali Z. Z., F. S., Ł. S., B. J., Z. Ś., S. C., R. K., M. J. (1), D. S., M. S., M. A., S. Ł. i M. J. (2) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...).

W dniu 8 listopada 2016r. została przeprowadzona w sprawie pierwsza rozprawa. Po pierwszej rozprawie pełnomocnik odwołującej się spółki złożył pismo procesowe z dnia 28 grudnia 2016r., zawierające oświadczenie o cofnięciu odwołań.

Wobec powyższego, Sąd zgodnie z art. 203 k.p.c. odwołał rozprawę i o cofnięciu odwołań zawiadomił pełnomocnika organu rentowego i zainteresowanych, którym został udzielony termin 14 dni na wyrażenie stanowiska odnośnie cofnięcia odwołań z zastrzeżeniem, że brak odpowiedzi w terminie 14 dni będzie poczytany za wyrażenie zgodny na w/w czynność procesową.

Zainteresowani, pomimo upływu określonego 14 dniowego terminu, nie wyrazili swego stanowiska odnośnie cofnięcia odwołań przez stronę odwołującą, a zatem zostało przyjęte, że nie zgłaszają sprzeciwu w tym zakresie. Z kolei pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w piśmie z dnia 24 stycznia 2017 roku wskazał, że wyraża zgodę na cofnięcie odwołań, a jednocześnie wniósł o zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazał przy tym, że wartość przedmiotu sporu w sprawie, po zaokrągleniu do pełnych złotych, wynosi 262.757 zł.

Sąd mając na względzie dokonane przez stronę odwołującą cofnięcie odwołań, wprost wyrażoną zgodę organu rentowego oraz dorozumianą zgodę zainteresowanych, umorzył postępowanie na podstawie art. 203 k.p.c. w związku z art. 469 k.p.c., nie stwierdzając, aby ta czynność była niedopuszczalna.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. 2013r., poz. 490 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia odwołań.

W rozpatrywanej sprawie, za stronę przegrywającą spór została uznana strona odwołująca, która cofnęła odwołania. Co do zasady za stronę przegrywającą uważa się tę, której żądanie nie zostało uwzględnione. Umorzenie postępowania natomiast oznacza przegranie sprawy przez powoda (odwołującego), jeżeli cofnął pozew, zrzekając się roszczenia, albo jeżeli cofnięcie pozwu nastąpiło na skutek – nie wywołanego przez strony – upadku podstawy faktycznej, który spowodował bezprzedmiotowość żądania (orz. SN z 27.08.1962r., II CZ 103/62, OSNCP 1963/7-8/171, postanowienie SN z 27.08.1962r., 1CZ 103/62, Biuletyn Informacyjny SN 1963/1/26).

Ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych organowi rentowemu Sąd miał na względzie, że w sprawie o wysokość podstawy wymiaru składek, wysokość stawki minimalnej kosztów zastępstwa procesowego powinna być ustalana przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu. Sprawa rozpatrywana rodzajowo jest bowiem najbardziej zbliżona do sprawy o podleganie ubezpieczeniom społecznym, a w tych sprawach koszty zastępstwa procesowego ustala się właśnie od wartości przedmiotu sporu (uchwała 7 sędziów z dnia 20 lipca 2016r., III UZP 17/15, mająca moc zasady prawnej). Z kolei wartością przedmiotu sporu - jak przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego - jest różnica pomiędzy wysokością składki wskazywaną (zapłaconą) przez odwołującego się i składką należną, ustaloną w zaskarżonej decyzji za sporny okres (por. postanowienia z dnia 17 kwietnia 2009r., II UZ 12/09, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 301; z dnia 26 stycznia 2011r., II UK 190/10, LEX nr 786391; z dnia 7 kwietnia 2010r., I UZ 8/10, niepublikowane i z dnia 24 maja 2012r., II UZ 16/12, LEX nr 1222163).

Dodatkowo, z uwagi na fakt, że postępowanie w przedmiotowej sprawie dotyczy kilku odwołań, które zostały złożone i zarejestrowane odrębnie, a następnie połączone na podstawie art. 219 k.p.c., to każda połączona sprawa

powinna być traktowana jako odrębna (połączenie spraw ma tylko wymiar techniczny) i w związku z tym w każdej z nich powinno nastąpić rozliczenie kosztów procesu zgodnie z regułami wynikającymi z art. 98 k.p.c. Sąd jednak zastosował art. 102 k.p.c. i w części tylko obciążył stronę odwołującą kosztami. W postanowieniu z dnia 11 maja 2012r. (I UZ 17/12 (OSNP 2013/11-12/141) Sąd Najwyższy przyjął, że wydanie przez organ rentowy wielu decyzji dotyczących wysokości podstawy składek na ubezpieczenie społeczne osobno do każdego ubezpieczonego (pracownika tego samego pracodawcy) nie powinno przekładać się na zwielokrotnienie kosztów zastępstwa procesowego stron. W ocenie Sądu odwoławczego taka ocena dotyczy również spraw dotyczących jednego płatnika i obejmujących zainteresowanych ubezpieczeniami społecznymi. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego orzeczenia wskazał, że konieczność rozdzielnia spraw przez wydanie osobnych decyzji wobec każdego z ubezpieczonych o ustaleniu wysokości składek, które opłacić ma jeden płatnik, nie jest oczywista. Sąd Najwyższy przyjmował, że możliwe jest objęcie jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne zatrudnionych pracowników (por. postanowienie z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09, OSNP 2010/23-24/301), rozbieżnie oceniając tylko dopuszczalność skargi kasacyjnej w takich sprawach (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2010 r., I UZ 29/10, z dnia 7 kwietnia 2010 r., I UZ 8/10 i z dnia 20 września 2010 r., I UZ 116/10 - niepublikowane). Jednocześnie Sąd Najwyższy podkreślił, że nadał znaczenie okoliczności wydania indywidualnych decyzji zwłaszcza przy ocenie zaistnienia szczególnego przypadku przewidzianego w art. 102 KPC. Wskazał, że wynikiem postępowania toczącego się w przedmiocie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników jednego pracodawcy powinna być jedna decyzja skierowana do płatnika składek, jako jedynego dłużnika. Wydanie wielu decyzji (dotyczących każdego zainteresowanego pracownika z osobna) jest zabiegiem czysto technicznym i nie powinno się przekładać na zwielokrotnienie kosztów pomocy prawnej udzielonej stronom. W takiej sytuacji nakład pracy pełnomocnika płatnika we wszystkich sprawach nie jest o wiele większy, niż gdyby prowadzona była jedna sprawa z udziałem wszystkich zainteresowanych. Taka niewspółmierność wysokości kosztów pomocy prawnej poniesionych przez stronę wygrywającą proces do stopnia złożoności sprawy i nakładu pracy pełnomocnika, przy uwzględnieniu przedmiotu sporu oraz przebiegu postępowania sądowego, przemawiała za uznaniem takiej sytuacji za wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 k.p.c.

Podobne stanowisko w rozpatrywanej sprawie prezentuje również Sąd Okręgowy. Z tego względu stawka zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego została ustalona przy uwzględnieniu zsumowanej wartości przedmiotu sporu, która przekroczyła 200.000 zł. Koszty te wyniosły 7.200 zł, zgodnie z brzmieniem powołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z daty, w której zostały złożone odwołania.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

ZARZĄDZENIE

(...)